

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА  
РЕПУБЛИКА СРПСКА  
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ  
БАЊА ЛУКА  
Број: 57 0 Пс 133623 24 Рев  
Бања Лука, 8.5.2025. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Јадранке Станишић, као предсједника вијећа, Росе Обрадовић и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља „Губер“ а.д. Сребреница, Црни Губер бб, кога заступају Зоран Бубић и Бојана Дука – Бубић, адвокати из Бање Луке, Милана Ракића 36, против туженог „Рибњак“ а.д. Прњавор – у стечају, Укрински луг бб, кога заступа Александар Поповић, адвокат из Бање Луке, ради предаје у посјед, вриједност спора 835.981,80 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 133623 24 Пж 3 од 12.9.2024. године, на сједници одржаној 8.5.2025. године, донио је

## ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, се одбија.

## Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 133623 22 Пс 2 од 22.3.2024. године, одбијен је захтјев тужитеља да се обавезе тужени да му преда у посјед рибу и то: живог шарана у количини од 160.602,90 кг. живог сома у количини од 626 кг и живог шарана насадног у количини од 39.349 кг, што укупно чини количину од 200.577,90 кг, чија набавна вриједност износи 835.981,80 КМ и обавезан је тужитељ да туженом накнади трошкове поступка у износу од 44.059,07 КМ, а одбијен је захтјев за наканду трошкова поступка, преко тог износа.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 133623 24 Пж 3 од 12.9.2024. године, жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена и одбијени су захтјеви тужитеља и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Тужитељ ревизијом побија другостепену пресуду због повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење или да се уважавањем ревизије оспорена пресуда преиначи у корист тужитеља и да се обавезе тужени на накнаду трошкова састав „жалбе“ са паушалом у износу од 4.387,50 КМ и таксе на ревизију у износу од 20.000,00 КМ, или по одлуци суда.

Тужени у одговору на ревизију предлаже да се ревизија одбије као неоснована, уз обавезу тужитеља да му наканди трошкове састава одговора на ревизију у износу од 5.923,12 КМ.

Ревизија није основана.

Тужитељ захтјевом у тужби тражи да се обавезе тужени да му преда у посјед рибу, по врсти и у количини за сваку од тражених врста рибе наведених у изреци првостепене пресуде, набавне вриједности у износу од 835.981,80 КМ.

Расправљајући о тужбеном захтјеву тужитеља првостепени суд је утврдио: да је рјешењем Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Ст 125947 18 Ст од 12.6.2020. године, са тим даном отворен стечајни поступак над имовином туженог и да је за стечајног управника именован Р.П.; да се тужитељ, на основу уговора о закупу, налазио у посједу имовине туженог -зимовника од броја 1 до 6, товилишта Т 8, Т 9 и Т 10 и младичњака М 1, да су уговори о закупу закључени до 31.12.2018. године и сви су уговори продужени до 31.12.2019. године; да је тужитељ, као повјерилац, поднио пријаву потраживања – излучног права, општи исплатни ред, под бројем [...] од 20.7.2020. године у којој је пријављена – жива риба ускладиштена у товилишту туженог број Т 10 и товилишту Т 9 Д, у укупној вриједности од 1.044.366,90 КМ и да стечајни управник није признао пријављено потраживање – излучно право тужитеља, већ га је упутио на парницу; да је на испитном и извјештајном рочишту од 9.9.2020. године, стечајни управник обавијестио суд и стечајне повјериоце да му се не омогућава улазак у посјед стечајног дужника, те је изложио извјештај о стању стечајног дужника и рибњака; да је стечајни управник ушао у посјед имовине стечајног дужника 15.9.2020. године (3. мјесеца након именовања), уз асистенцију полиције, након чега је (16.9.2020. године) извршен попис имовине и да је дана 25.9.2020. године раскинуо уговоре о закупу – о изнајмљивању складишног простора закључене са тужитељем, коју обавијест о раскиду је тужитељ примио 5.10.2020. године; да је привредно друштво „R&S Company“ д.о.о. Прњавор, као купац испразнио пословне просторије туженог и да је у исказу пред првостепеним судом Р.Р. (директор тужитеља) навео, да је сматрао да по отказу уговора о закупу треба да ослободи само пословне просторе, а не и рибњаке; да је 12.3.2021. године одржана Скупштина повјерилаца и да је након тога рјешењем Окружног јавног тужилаштва Бања Лука од 30.3.2021. године, стечајни управник Р.П. разријешен дужности, а за новог стечајног управника именована је Д.П. (са даном 26.4.2021. године); да је рјешењем Окружног привредног суда у Бањој Луци од 25.11.2021. године поново за стечајног управника именован Р.П. (поводом његове жалбе), а у међувремену су на тој дужности биле Ј.П. (од 1.6.2021. године до 16.7.2021. године) и Н.К. (од 16.7.2021. године до 31.12.2021. године), када је предала дужност Р.П.; да се до увођења стечајног управника, у посједу рибњака налазио Р.Р., који је предсједник акционара тужитеља, већински власник привредног друштва „R&S Company“ д.о.о. Прњавор, које привредно друштво се налазило у посједу пословних простора туженог и које је већински власник туженог у проценту од 75% и да је директор фирме „Санчани“ а.д. Приједор; да је већина рибњака и зимовника приликом уласка у посјед од стране стечајног управника била запуштена, без воде, да није било рибе, да су зимовници зарасли у траву, да је било крађе, о чему је обавијешавана полиција;

-да је у извјештају стечајног управника Н.К. од 15.7.2021. године – о предузетим радњама над стечајним дужником (туженим) од 15.7.2021. године наведено, да код

туженог „већ неколико мјесеци постоји проблем са уинулом рибом“, да се уинула риба налазила на површини рибњака „у фази распадања“ и да је, с тим у вези, поступљено по налогу републичког и општинског ветеринарског инспектора, те да тачна количина уинуле рибе није могла бити утврђен „нити се могла извагати нити процијенити приближна количина и да се катастрофа могла избјећи да је у последњих годину дана ико водио рачуна о томе“; да је вјештак финансијске струке сачинио налаз на основу књиговодствене документације туженог наводећи, да се у предмету закупа налазило укупно 200.577,90 кг рибе, да је тужитељ рибу коју је држао у предмету закупа, набављао из рибњака „Саничани“ а.д. Приједор и да је наведени рибњак и туженог снабдјевао храном за рибу, а да су му наведена предузећа храну плаћала испоруком рибе у тој пртиввриједности, коју рибу је тужитељ држао у закупљеним рибњацима туженог, да стање залиха (стање складишта) живе рибе на дан 31.12.2020. године, по врстама, количини и књиговодственој вриједности рибе, према подацима из пословних књига тужитеља (магацинских картица) износи укупно 200.577,90 рибе, да укупна набавна вриједност ускладиштене рибе на тај дан износи 835.981,80 КМ, по књиговодственој вриједности износи 1.044.366,90 КМ и да из наведених података произлази да је у посматраном периоду (од 23.12.2016. године до 19.10.2018. године) остварен промет ускладиштене рибе, али да се на основу документације коју је вјештак имао на увид, није било могуће утврдити – да ли је промет рибом извршен од стране тужитеља или од стране туженог.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио, да тужитељ проведеним доказима није доказао да се у вријеме одржавања испитног и извјештајног рочишта риба тужитеља налазила у посједу (у рибњацима) туженог, те да се књиговодствено стање тужитеља не може прихватити као релевантан доказ за утврђење количине рибе у рибњацима туженог закупљеним за ускладиштење тужитељеве рибе, па је због недоказаности чињеница одлучних за одлуку у овоме спору, захтјев тужитеља одбио као неоснован.

Другостепени суд је прихватио чињенично утврђење и правне закључке првостепеног суда и оцијенио је жалбене наводе који су од одлучног значаја, па жалбу тужитеља одбио и првостепену пресуду потврдио. Према становишту тога суда, тужитељ који тражи предају у посјед рибе, морао је доказати да је на дан 15.9.2020. године – до када се налазио у посједу туженог, у рибњацима остала риба, по врсти и у количини која је предмет овог спора и да се и у вријеме пресуђења налази код туженог, коју чињеницу у складу са одредбом члана 7. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 до 27/24, даље: ЗПП) и члана 123. истог закона, тужитељ није доказао.

Одлука другостепеног суда засновна је на закону.

Излучни захтјев тужитеља темељи се на тврдњи да је власник рибе, чија се предаја у посјед овдје тражи, ускладиштене у складишном простору зимовника и товилишта изнајмљеном од стране туженог. Слиједом наведеног, у овој правној ствари примјењују се правила о својинској тужби за повраћај ствари.

Према одредби члана 91. став 1. Закона о стечају („Службени гласник Републике Српске“, број 16/16), лице које има право на издвајање ствари која не припада стечајном дужнику (излучни повјерилац) није стечајни повјерилац и право тог лица на излучење предмета утврђује се према посебним прописима. По ставу 3. истог члана, након

отварања стечајног поступка, право на излучење може се остварити најраније након извјештајног рочишта, а с обзиром на правну природу излучења – издвајања ствари које не припадају стечајној маси, излучни повјерилац у стечајном поступку захтијева, да му се преда предмет, који му припада као излучном повјериоцу.

Одредбом члана 126. став 1. Закона о стварним правима („Службени гласник Републике Српске” број 124/08 до 1119/21, даље: ЗСП) прописано је да власник тужбом може захтијевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари. Сагласно одредби члана 127. став 1. истог закона, власник мора доказати да на ствари, чији поврат тражи, има право својине и да се ствар налази у фактичкој власти туженог. Дакле, овом врстом тужбе - за повраћај ствари, тражи се предаја државине власнику, а основ потраживања је право својине тужитеља на ствари.

Тужени је оспорио тужбени захтјев тврдњом да тужитељ није доказао да се риба, чија се предаја у посјед у овој парници тражи, у напријед наведеном релевантном периоду налазила (и да се у вријеме пресуђења налази) у посједу туженог.

Према утврђењу нижестепених судова, у вријеме подношења пријаве потраживања и у вријеме одржавања испитног и извјештајног рочишта у посједу предмета закупа налазио се тужитељ који није омогућавао стечајном управнику туженог приступ имовини туженог, све до 15.9.2020. године када је (уз асистенцију полиције) уведен у посјед имовине туженог у чијем посједу је био до разрјешења, дана 30.3.2021. године и који је, како је веће речено, поново на ту дужност именован 25.11.2021. године. С обзиром да је стечајни управник 25.9.2020. године раскинуо уговоре о закупу – ускладиштењу рибе тужитеља и имајући у виду наведена разрјешења стечајног управника, у којем периоду је према утврђењу нижестепених судова, у посједу предмета закупа био тужитељ и у том периоду располагао са ускладиштенom рибом, правилно су нижестепени судови судили када су тужбени захтјев тужитеља одбили као неоснован, на што упућују докази проведени пред првостепеним судом.

Тако је свједок М.К. (који је био запослен код туженог од 2.11.1987. године) потврдио, да је у два објекта Т 10 и 3 3 угинула риба, да право стање тужени није могао утврдити због распаднутости, па чак ни ветеринарски инспектор који је учествовао са туженим у чишћењу тих објеката, да као члан пописане комисије приликом отварања стечаја, за попис имовине туженог, товилишта и зимовника, па и товилишта и зимовника који су били предмет наведених уговора о закупу - ускладиштењу, у којима није затекао рибу уз тврдњу, да је утврдио да није било рибе након уласка стечајног управника у посјед туженог и „да зна да је прије уласка стечајног управника у посјед туженог, већина рибе продата на црно“, а да је књиговодствено стање само преписивано, те да је продају рибе вршио Р.Р., а да му је то познато јер је рибу коју је именовани продавао – свједок на захтјев именованог „вагао“. Наводе овог свједока у погледу књиговодственог стања рибе потврдила је и свједок Б.Б. наводима, да је по отварању стечаја, тужитељ и даље изловљавао рибу у јесен 2019. године, не сјећа се „за прољеће“ и да јој је као члану пописне комисије познато да по уласку у посјед стечајног управника, није затекла било какву рибу у товилиштима, него да је вршила попис по књиговодственом стању, да се „физички није вршио попис рибе“. Искрази ових свједока, који су се изјашњавали о чињеницама са којим су били упознати и на основу личног опажања, подударни су са стањем рибљег фонда број [...] од 20.12.2021. године сачињеном од стране стечајног управника Р.П., на основу комисијског прегледа свих товилишта и зимовника, из којег произлази да је само у товилишту Т 5 – има рибе (шаранска млађ) која је пребачена из М

1, количина 600 кг x 5,00 KM, укупно 3.000,00 KM (са порезом на додатну вриједност) и у товилишту Т 8 (доња), шаранска млађ која је пребачена из товилишта Т 8 (горња) у количини од 570 кг x 6,00 KM што износи 3.420,00 KM, о чему се изјаснио стечајни управник у свом извјештају од 1.8.2022. године сачињеном за период 1.1.2022. године до 30.6.2022. године. Према том извјештају везаном за Рибљи фонд, у товилишту Т 8, извршено је порибљавање шаренске млађи у количини од 4.595 кг, коју је тужени набавио и платио из добијених грант средстава Владе Републике Српске, да је прије порибљавања товилиште очишћено, сређено прилазиште и дезинфековано, као и товилиште Т 5 у којем се налази непозната количина рибе (процјена 5000 кг) која је остала из претходне године.

И најзад, и из налаза вјештака економске стукe произлази, да се на основу документације коју је вјештак имао на увиду не може утврдити, да ли је промет рибом извршен од стране тужитеља или од стране туженог и да је стање залиха живе рибе по врстама, количини и књиговодственој вриједности на дан 31.12.2021. године утврђено на основу података из пословних књига тужитеља – магацинских картица (картица артикла), за које утврђене вриједности тужитељ provedним доказима није доказао да на тај дан одговара стварном стању, као ни на дан одржавања првог испитног и извјештајног рочишта од 9.9.2020. године, тим прије када се има у виду да је у пријави потраживања од 20.7.2020. године тужитељ навео да се његова риба налази у товилиштима Т 9 и Т 10.

Према томе, обавеза тужитеља је била да докаже која количина рибе, по врсти рибе, се налазила у тренутку уласка стечајног управника у посјед имовине туженог и само би за ту количину рибе имао основа да тражи предају у посјед, што он током поступка није доказао, како су правилно судили и нижестени судови када су одбили тужбени захтјев налазећи, да тужитељ није доказао да се риба у количини и по врсти, из постављеног тужбеног захтјева, налазила у посједу туженог на дан одржавања испитног и извјештајног рочишта од 9.9.2020. године, а ни на дан 15.9.2020. године, када је у посјед ушао стечајни управник туженог, при чему треба имати у виду да је тужитељ, а не тужени био у посједу имовине туженог од отварања стечајног поступка над имовином туженог (12.6.2020. године, када је за стеачјаног управника туженог именован Р. П., коме је онемогућен улазак у посјед имовине туженог до 15. 9.2020. године (када је у посјед имовине туженог уведен уз асистенцију полиције).

Супротно ревизионим наводима, тужитељ није доказао по материјалном праву чињенице које предвиђа одредба члана 127. ЗСП, да је у напријед наведеном релевантном периоду у рибњацима туженог била (само) риба власништво тужитеља, чија се, по врсти и у количини, предаја у посјед тужбеним захтјевом тражи, а ни према процесним правилима о терету доказивања прописаним одредбама чланова 7. став 1. ЗПП, 102. став 1. и 123. став 1. истог закона, што је за успјех у овом спору био дужан доказати, у чему се ревизија добрим дијелом исцрпљује, па се ревизиони приговори о повреди наведених процесно правних одредби и наводи ревизије да је побијана пресуда заснована на погрешној примјени материјалног права указују неоснованим.

Слиједом наведеног нижестепени судови су правилно судили када су узели као недоказане чињеничне наведе тужбе тужитеља на којима се темељи тужбени захтјев и када су из тих разлога, позивом на наведене законске одредбе тужбени захтјев одбили.

Остали наводи ревизије, углавном се свODE на сопствену оцјену проведених доказа и на понављање навода истицаних током поступка, у погледу којих побијана пресуда садржи довољне, аргументоване и на утврђеном чињеничном стању и материјалном праву засноване разлоге, те се указује беспотребним понављање, с тим у вези, већ датих разлога.

Из наведених разлога, а на основу одредбе члана 248. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтјев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 5.923,12 КМ, јер исти у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП, не представља неопходну радњу у поступку која је утицала на одлуку по ревизији.

Предсједник вијећа  
Јадранка Станишић

Тачност отправка овјерава  
Руководилац судске писарнице  
Биљана Аћић